

FESTIVALOVÝ ZPRAVODAJ

OPONKA

SETKÁNÍ DIVADEL - MALÉ JEVIŠTNÍ FORMY

sobota 22/03

Festival Setkání divadel - Malé jevištní formy pořádá Kulturní zařízení města Valašského Meziříčí, p. o. ve spolupráci s NIPOS Artama Praha za finanční podpory Ministerstva kultury ČR, Fondu kultury Zlínského kraje a Města Valašské Meziříčí. Sponzorem festivalu je firma CS CABOT.

Z představení

SETKÁNÍ DIVADEL - MALÉ JEVIŠTNÍ FORMY 2014 MAJÍ SVÉ VÍTĚZE!

DOPORUČENÍ POROTY NA PŘEHLÍDKU MLADÁ SCÉNA
ZDIVIDLA, divadelní soubor LDO ZUŠ E.Runda
„Gudrun Ensslinová nebude mít pomník“

NÁVRH POROTY NA PŘEHLÍDKU MLADÁ SCÉNA
Blazeovaní „Hodina pravdy“

DOPORUČENÍ POROTY NA PŘEHLÍDKU ŠRÁMKŮV PÍSEK
Dřina a papír „Gilgameš“
HG feat. Uhřík „Postbluespunk“
LÁHOR/Soundsystem „Jak to proboha budete dělat?“

CENA ZA NEJLEPŠÍ HERECKÝ VÝKON
Jan Géryk, HG feat. Uhřík, „Postbluespunk“

CENA JOSEFA FABIÁNA, CENA DIVÁKŮ
Divadelní soubor AMADIS, Brno, „Tiché údolí“

HG feat. Uhřík

Tom a Jeff

LÁHOR/Soundsystem

“Je důležité, abychom se potkávali” říká Alena Crhová z Nipos Artama

Tento rok vás zde vidíme poprvé a pro mnoho účastníků jste docela tajemná osoba, mohla byste se nám, prosím, nějak představit?

Pracuju v příspěvkové organizaci Ministerstva kultury, a je to Nipos, konkrétně v útvaru Artama. Teď jsem po své kolegyni na mateřské, Lence Hulákové, převzala celostátní přehlídku Šrámkův Písek, který mám organizačně na starosti. Krom toho v Artamě pracuji coby koordinátor dětských aktivit a sama dělám divadelní dílnu v Šumperku, kterou organizuju spolu se svým kolegou, Karlem Tomasem. Letos to bude už dvacátý ročník.

A jak se vám líbí ve Valmezu?

No, líbí se mi tu moc, protože jsem ve Valašském Meziříčí nikdy nebyla, a protože vím, že je tady taky mezinárodní festival uměleckého přednesu, o kterém jsem hodně slyšela. Moc jsem se těšila, až se sem přijedu sama podívat. A je to tu skvělé, hlavně organizace je úžasná, to vždy potěší. Člověka to inspiruje, když vidí, jak to dělají ti druzí. To se vlastně můžete poučit a říct si: „Jé, tohle je bezvadný, tohle by se mi líbilo.“ Je to tedy pro mě velká inspirace i organizačně.

Co se týká té dílny, o které jste se zmínila, s jakou věkovou skupinou pracujete? A vůbec, jak taková dílna probíhá?

Ta dílna se odehrává vždycky během předposledního týdne v srpnu a trvá

skoro celých deset dní. Je určena lidem ve věku od sedmnácti do třiceti pěti let. Snažíme se, aby tam byl i nějaký ten slovenský prvek, a máme pět až šest skupin. Spolupracujeme s profesionálními režiséry, ze Slovenska k nám jezdí třeba Patrik Lačarič, Jožko Krasula, teďka tam bude Jakub Nvota. A z těch českých například Petr Nůsek, který je šermíř. Takže tam máme i ty okrajové žánry, třeba pantomimu, které se věnuje Michal Hecht. Je to velmi pestré. Vždy tam zavítá okolo sedmdesáti lidí a je tam příjemná atmosféra. Celý den se pracuje na tématech, která si lektoři vyberou, a večer je nějaký doplňkový program nebo představení. Je to takové intenzivní a myslím si, že ty děcka se tam hodně naučí. Pozvala bych tam všechny. (smích)

Když se vrátíme zpátky k vaší práci v Nipos Artama, je to důvod, proč jste tady? Máte tady nějaký speciální úkol?

Je pro mě velmi důležité, vidět jak se organizují ty krajské přehlídky. Šrámkův Písek je celostátní přehlídka a z krajských přehlídek se vlastně vybírá, kdo postoupí dál. A tady je nějaká porota, která dá doporučení a nominaci na Šrámkův Písek. A bude taky programová rada, která pak vybere ta představení. Pro mě je tedy zajímavé vědět, jaký soubor navrhne tahle krajská porota, která zde pracuje, abych měla už předem představu, v jakých prostorách by ten soubor mohl vystupovat. Jistě je pro mne důležité vědět, kdo tady sedí v porotě. Třeba Vladimír Hulec je

zároveň i členem programové rady, což je bezvadné, protože i ten Vláda bude moci v radě mluvit o tom, co tady viděl, jaká představení, a dát jim třeba i osobní doporučení.

Když se tedy ti lidé na přehlídkách potkávají, určitě si i něco řeknou. Povídá se něco i o tomto festivalu?

O téhle přehlídce se vždycky říkalo, že je tady hodně souborů, které pracují na pomezí improvizace, ale já osobně jsem to tady ještě moc neviděla. Ale to nevadí, pro mě je spíše důležité mít o tom povědomí, jaká ta přehlídka je, jak je organizovaná, jaké jsou tu asi soubory... Minulý týden jsem byla v Jihlavě, příští týden jedu do Mostu, potom do Hradce Králové... Takže pro mě, jakožto člověka, který organizuje tu celostátní přehlídku, je fajn, udělat si nějaký náhled, jak to v těch krajích funguje. Je to víceméně takové srovnání, ale krom toho je i důležité si uvědomit, co se dá ještě udělat. Co by se třeba mohlo zlepšit, navrhnout organizátorům nějaké změny. Můžeme dát hlavy dohromady, když někdo má problémy, nebo ho trápí nedostatek peněz. Chtěla bych, aby se všichni organizátoři sešli někdy na podzim a popovídali si o tom, jak ty přehlídky proběhly, a taky o tom, co je třeba zlepšit. Je důležité, abychom o sobě co nejvíc věděli.

Třeba tady mě trošičku mrzelo, že dnes na těch prvních představeních nebylo moc diváků, ale pak se to vyrovnalo. To znamená, že máte své diváky, a to je bezvadné.

Zaujalo mne, jak jste říkala, že si lidé spojují Valmez s improvizovaným divadlem. Je to kvůli Improlize?

Ne, to ani ne. To je spíše tím, že Láhor, vlastně skoro domácí soubor z Hranic, se na Písku objevuje už dlouhou dobu. A kolem nich se taky rekrutovala spousta skupin, které se pak taky přehlídky zúčastňovali. Ale díky tomu, že jsem teď tady, mám možnost udělat si vlastní představu. Určitě to všechno zmapuju a taky bych ráda oslovila soubory, aby se zúčastnily té mojí dílny, o které jsem mluvila.

To je asi tak vše, děkuji za rozhovor. Ptala se Nika Reiler

„ANI NEVÍM, PROČ JSEM SE STAL TAK VYHLEDÁVANÝM POROTCEM“

ROZHOVOR S PETREM VÁŠOU O FYZICKÉM BÁSNICTVÍ, TRANSLATINĚ I O KRYMU

Petr Váša je na české scéně svérázným a nepřehlédnutelným zjevem. Jeho samotného těší, že to, co dělá, se prakticky nedá zařadit do žádné stylové škatulky. Dokonce ani není možné s jistotou říct, jestli je to hudba, divadlo, performance nebo recitace. Co si o tom ale myslí sám Petr Váša?

Překvapilo mě, když jsem zaznamenal, že budete na festivalu porotcem. Je to vaše běžná role?

V poslední době docela ano. Na nejrůznější divadelní festivaly počínaje Jiráskových Hronovem sice jezdím už hodně dlouho, ale většinou proto, že na nich vedu kurzy - dílny fyzického básnictví. To se změnilo před dvěma lety, kdy jsem vydal v brněnském Hostu knihu *Fyzické básnictví*. V ní je shrnuto, co posledních asi dvacet let dělám. A od té doby jsem zván do porot. Nevím, jestli to tak bude už napořád. I když nějaké kurzy pořádám, jsem teď víc porotce než vedoucí kurzů.

Na meziříčském Setkání divadel jste ještě nebyl ani v roli lektora, ani v roli porotce?

Na festivalu divadel jsem ještě nebyl. Před lety jsem tady byl s kapelou Ty Syčáci hostem podzimního festivalu poezie

a jednou jako porotce na přehlídce souborů Základních uměleckých škol.

Hrajete nebo jste v mládí hrál divadlo?

Ani ne. Vystupoval jsem v roliče hudebníka v ochotnickém kroužku J. A. Pitínského. To bylo dávno, ještě za komunismu. To je moje jediná opravdová zkušenost s opravdovým divadlem. Pak jsem začal dělat sólová představení fyzického básnictví. Mimochodem tady v Meziříčí na festivalu Valašský špalíček jsem měl v roce 1991 s fyzickým básnictvím mimobrněnskou premiéru. Připadalo mi původně, že to je taková divná hudba. Když jsem s tím ale vyrazil na pódia, spousta lidí to považovala za divadlo. To mě překvapilo. Najednou jsem byl zván na divadelní akce, což by mě předtím ani nenapadlo.

Je to taková nezařaditelná věc. Může to být divadlo, performance, hudební vystoupení, netradiční způsob recitace...

To se mi právě líbí - být mezi žánry, nikam nepatřit a přitom dělat něco, co je výrazné a ničemu jinému se nepodobá.

Mnohým divadelníkům a performerům je vlastní to, že jsou mimo jeviště v projevu nepřilíš výrazní, skromní,

neupozorňují na sebe, ale na jevišti to z nich spadne, najednou jsou přirozeně středem pozornosti a srší z nich energie...

To je přesně mé téma. Často se mi stává, že jsou lidé překvapení, když se mnou po koncertě mluví a vidí, že jsem vlastně úplně normální člověk. Že nejsem šílenec nebo UFO. Když děláte něco takového, máte příležitost všechnu tu energičnost, hlučnost a expresi projevít na pódium a pak nemusíte v obyčejném životě tak tlačit na pilu.

Je to člověku přirozené, aby tímto způsobem ventiloval energii a napětí?

Existuje spousta terapeutických metod, které jsou postaveny na myšlence, že člověk v sobě potlačuje něco, co by měl projevít. Jsem velice rád, že mám příležitost se celý život spontánně projevovat. Dělat tak lidem radost a ještě se tím živit, to je úžasná kombinace. Někdy přemýšlím, jak bych vlastně fungoval, kdybych tuto příležitost neměl.

A zvou vás, abyste lektoroval i nějaké terapeutické kurzy?

Tomu se vyhýbám, říkám tomu kurzy fyzického básnictví. To, co dělám, sice hraničí s arteterapií, muzikoterapií nebo

tanečně-pohybovou a verbální terapií, ale vždycky zdůrazňuji, že terapeut nejsem a ani nechci být. Spíše než exprese a terapie je mým tématem tvořivost a tvořivé sebevyjádření.

Můžete stručně zhodnotit to, co jste tady na festivalu viděl v páteční části programu? Které soubory vás příjemně překvapily a které naopak zklamaly?

Líbí se mi ta pestrost, ta je na přehlídkách tohoto typu zábavná. Nikdy nevíte, co se bude dít v dalším okamžiku. To se tady naplňuje vrchovatě. Co se mi skutečně moc líbilo, byl Gilgameš, soubor Dřina a papír. Bylo to strhující a zároveň velké scénografické překvapení.

Jaký typ divadla je vám blízký jako divákovi? Je to něco experimentálnějšího nebo spíše klasické věci?

Při takových přehlídkách mě často napadá, že asi mám sklony ke stylizovanému divadlu, které tady žánrově reprezentoval právě Gilgameš. Jindy zase zjišťuju, že dobře zahraná obyčejná činohra mě těší a vtáhne daleko víc, než něco, co si hraje na experiment nebo stylizované divadlo. Mám tu výhodu, že dělám různé věci a pohybují se mezi divadelním, hudebním, literárním a výtvarným prostředím. Nejsem tak zavázaný k nějaké takové skupině, žánru nebo stylu, takže si můžu vybírat, jak chci. Je to vlastně tak trochu dětský pohled – jdete do divadla s chutí nechat se okouzlit, ať to funguje jakýmkoli způsobem.

V posledních letech si hrajete s jazykem, který jste sám vytvořil – s translatinou. Jak tato myšlenka vznikla a je to skutečně svébytný umělý jazyk, který má pevnou strukturu?

Ta myšlenka je jednoduchá. Schválně jsem vybíral taková slova, kterým víceméně každý rozumí. Je to primitivní až barbarská latina, která vznikla tak, že jsem si sedl, půl roku jsem studoval etymologický slovník a vypisoval si slova, která se mi líbila nebo se mi hodila k některým tématům. Kontroloval jsem je, aby byla více méně obsažená v angličtině i češtině, aby tomu bylo rozumět tady i v zahraničí. To, co tomu chybí, aby to byl svébytný jazyk, je skloňování a práce se slovesy. Využívám ale mezery mezi slovy a hlavně kompozici. Jsou to pečlivě komponované texty, které mají povzbuzovat představivost. Na první pohled to je nesmyslné plácání, ale pak lidem postupně dochází, že to má nejen smysl, ale dvě až tři další významové

vrstvy. Je to pro mě veselý a přitom vážně míněný jazykový experiment, který mě zajímá. A hlavně funguje i v zahraničí.

Takže translatina funguje stejně dobře ve Valmezu jako třeba v Londýně či kdekoli jinde?

Klíčová metafora je, že je to latina. Prastará eurolingua, která nás spojuje a přitom je považována za mrtvý jazyk. My ale víme, že se jen latina přestěhovala do angličtiny a funguje dál. Hrál jsem na básnickém festivalu v Bruselu a všichni tam byli z translatiny nadšení. Je to centrum Evropské unie, velice kosmopolitní prostředí, a teď tam přijdete s něčím, co všechny lidi spojuje, aniž by jim to někdo diktoval a zbavovalo je to jejich svébytnosti.

Může se tedy vaše translatina za pár let stát oficiálním jazykem Evropské unie?

To je samozřejmě legrace. Ale zároveň zajímavé téma. Známe dějiny umělých jazyků a víme, že esperanto se neujalo, i když to byl promyšlený a v dobrém slova smyslu ambiciózní projekt. Po staletích pokusů s umělými řečmi se ukázalo, že národní jazyky mají něco do sebe – sociologicky, politicky, psychologicky. Dospěli jsme k modelu, že jeden z těchto národních jazyků – angličtina – se

Ty Syčáci jsme také vydali cédéčko Eldorado, které je celé postavené na translatině.

Jsmo ve Valmezu, tak se musím zeptat i na spolupráci s kapelou Mňága & Žďorp...

Jsmo kamarádi od dávných dob a vidáme se pořád na různých festivalech. Bubeník Pavel Koudelka, který začínal s naší skupinou Z kopce, teď hraje s Mňágou. Před rokem přizvali naši současnou kapelu Ty Syčáci na album coververzí vydané při příležitosti 25. výročí Mňágy a také jsem s nimi vyrazil na turné. Byl to skvělý zážitek – Trutnov, Colours Of Ostrava ...

Taky jste prý loni na konci léta hráli na nudistické pláži na Krymu. To je dnes docela aktuální...

Byl to nádherný velký jazzový festival, všechna pódia byla na břehu moře. Na hlavní scéně hráli velcí evropští jazzmani, například Erik Truffaz. To druhé pódium bylo na nudapláži, bylo tam sice asi tisíc lidí, ale ne všichni byli nazí. Hráli jsme ve dvě odpoledne a byli jsme překvapení počtem a nadšením diváků. Celý ten festival byl evropsky laděný a my jsme tam reprezentovali střední Evropu spolu se slovenskými Longital

stal jazykem celosvětovým a s mnoha mezinárodními mutacemi. Pro běžný život je prostě angličtina ideální, to se asi nedá překonat. Nemyslím si proto, že by translatina někdy byla úředním jazykem Evropské unie, ale potvrzuje se mi, že metafora s translatinou dokáže všude dobře zafungovat.

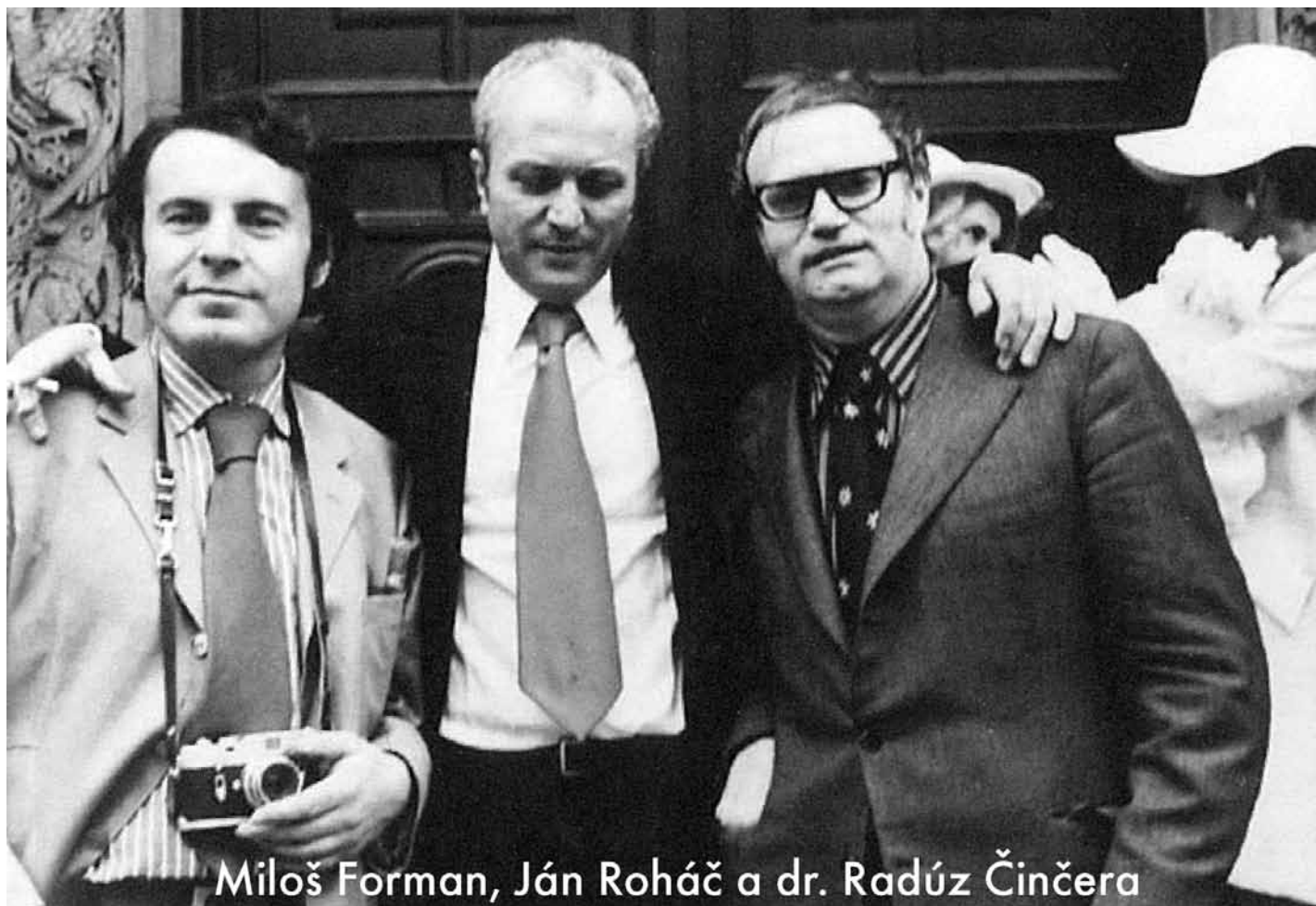
Víte, kolik slov nyní vaše translatina čítá?

To jsem nepočítal, ale jsou to stovky nebo spíše tisíce slov. Zatím mám v tomto jazyce napsaných asi sto textů. S kapelou

nebo česko-rakouskými Metamorphosis. Věk návštěvníků byl kolem pětadvaceti, a přitom přišli hlavně na jazz. Připomínalo mi to takový trochu větší Trutnov. Strávili jsme na Krymu čtyři dny, mluvili jsme s desítkami lidí, známe i hlavní město poloostrova Simferopol. S touto loňskou zkušeností teď sledujeme aktuální události daleko pozorněji. A je nám jasné, že jsme měli možnost zažít něco, co už se asi nemůže zopakovat.

Pavel Stojar

Privilegovaný život režiséra Jána Roháče a jeho dílo v soukolí doby

Miloš Forman, Ján Roháč a dr. Radúz Činčera

Ať přijedu, kam přijedu, navštívím místní kavárnu, bazar, antikvariát, knihkupectví... Tuhle jsem ve městě blízko polských hranic, v jakémsi výprodeji, koupil pěkně vázanou knížku Ján Roháč – život, styl a dílo jedinečného režiséra (Computer Press, a.s. Brno, 2010, 254 stran.). Usadil jsem se v kavárně blízko náměstí a nad šálkem Berlínské kávy listoval, chvílemi sledoval veřejný prostor za oknem, začítal se a zas knihu odkládal, aby si duše odpočinula...

Václav Junek, autor sebraných vzpomínek na režiséřskou legendu, jistě není novinářským rutinérem, nehýjí tu jazykovým ostrovtipem a nejspíš nikdy netrpěl ctižádostí, která by ho hnala mezi spisovatele. Jen měl potřebu z osobní zkušenosti a ze svého pohledu, což je v tomto případě důležitý faktor, podat svědeckou výpověď o Jánovi Roháčovi, o své dlouholeté spolupráci s výjimečným umělcem. A pokud mi něco trestuhodně neuniklo, je zatím jediným z širokého okruhu Roháčových soupeřů, kdo se pokusil zdokumentovat osudy a uměleckou

dráhu významné osobnosti českého divadla, filmu a televizní zábavy.

Ján Roháč, odhlédnuto od uměleckých kvalit, byl tedy nesporně pozoruhodným člověkem. Měl přitažlivý šarm a styl, byl elegantní, galantní, temperamentní, svérázný i vtipný, též sebevědomý, a nejspíš i trochu nevypočitatelný.

Slovák z Nitrianskeho Pravna u Prievidzy, naroden v rodině obecního úředníka, pravděpodobně 18. června 1932 (uvádějí se i jiná data), v matriční knize zapsaný jako Ján Anton Alojz, v dobových reáliích české metropole padesátých a šedesátých let působil dojmem trochu záhadného aristokrata. Dokázal tvrdě pracovat a uměl se i dobře bavit a bavilo ho být v uměleckém světě celebritou. Nijak se za to nestyděl. Užíval si každý den, jako by věděl, že je mu vyměřen lichvářský lokýtek času. Nedožil se ani padesátky. Zemřel 5. října 1980. K tomu, v uměleckém světě orientovaný člověk, nepotřebuje průvodce Junkova formátu.

Pak jsou tu další obecně známé věci. Roháč už v šedesátých letech dělal vlastně

videoklipy. Filmové písničky. Zkrátka, předběhl dobu. Měl však režiséřský cit i pro klasické divadlo a uvedl se jako průkopník humoru a satiry.

Z domova odešel už v roce 1950, po studiu na gymnáziu. Usadil se v Čechách, Praha mu přirostla k srdci a on tu brzy patřil k umělecké smetánce. Leckde se dočtete, že v polovině padesátých let vystudoval Divadelní fakultu Akademie múzických umění. Ale není to tak úplně pravda. Formálně studia neukončil. Nikdy neodevzdal závěrečnou práci. Stačilo mu, zkrátka, že uměl, co umět potřeboval.

Není úplně jasné, za jakých okolností se Roháč, student DAMU, v padesátých letech potkal s Janem Werichem. Kolují o tom různé zkačky. Ale jak režisér sám rád říkával, „podstatný je výsledek...“ A ten je nezpochybnitelný. Werich ho angažoval jako režiséra Divadla estrády a satiry, později ABC. Roháč sice zprvu působil i v pardubickém divadle, ale hlavně na několika pražských scénách současně. Ve varietním music-hallu Alhambra, v Laterně magice. Zvláštní

kapitolou je pak Roháčovo spojení s divadlem Semafor. Jeho režijní vklad výrazně přispěl k vzrůstající popularitě základní scény divadel malých forem na počátku 60. let 20. století. A patřil k semaforovému společenství až do konce života. Dokázal tu balancovat na hraně, vyrovnávat napětí mezi Jiřím Suchým, Jiřím Šlitrem a skupinou Miloslava Šimka s Jiřího Grossmanna. V té souvislosti není tajemstvím, že když pak Suchý a Šimek přišli o své umělecké partnery, vzájemné vztahy se ještě vyostřily.

V roce 1964 se Roháč, spolu s Vladimírem Svitáčkem, podílel na filmu *Kdyby tisíc klarinetů* a pak i na programu slavného Kinoautomatu pro světovou výstavu EXPO '67 v kanadském Montrealu. Režíroval televizní *Hovory H* Miroslava Horníčka, na Slovensku spolupracoval s Milanem Lasicou a Júliem Satinským.

V závěru dekády se úspěšný režisér pomalu přesunul z prostředí divadel malých forem do televize, a jak se měnily poměry, měnil se i Ján Roháč. Stal se ikonou televizní zábavy 70. let, dvorním režisérem vánočních koncertů Karla Gotta, jeho pravidelných vystoupení pro televizní kamery v Lucerně i ve slánském divadle. Roháčův talent zkrátka zabředl do fašírky

Ján Roháč s Miroslavem Horníčkem (1980)

televizních *Silvestrů* a medailonů hvězd normalizační pop music. Režíroval Hanu Zagorovou a italského zpěváka Drupiho, Jitku Zelenkovou, Ladislava Štaidla, Helenu Vondráčkovou i Pavla Lišku. Od poloviny 70. let měl vlastně „monopol“ na záznamy koncertů populárního festivalu Bratislavský lýra a v režii Jána Roháče nakonec proběhly i celostátní dožínky. Inu, profesionál.

A proč tohle všechno? Jak dlouhá a kudy vedla Roháčova cesta od režie *Balady z hadrů* v 50. letech u Jana Wericha, přes Semafor let šedesátých, až na výsluní normalizační kultury 70. let? Měl to zapotřebí?

V á c l a v Junek nám v knize vzpomínek na Jána Roháče nabízí vysvětlení: „*Jestliže odpovědný tvůrce té doby vědomě nechtěl skončit u pásu, jednoduše musel držet hubu a krok. Sice byli i tací, kteří to neudělali. Jejich konce však znám: nikdy nebyly ani veselé, ani povzbuzující. Robáčova*

genialita byla v tom, že dokázal vyvést sebe a své lidi i z těchhle vysloveně fekálních peřejí... Navíc jej 'rudi' potřebovali.“

Václav Junek nastoupil do České televize na přelomu let 1968 a 1969. A hned se tu setkal i s Janem Roháčem. V roce 1972 s ním poprvé spolupracoval při natáčení a od roku 1976 byl jeho stálým asistentem. V té době se už zformovala tzv. Roháčova „Firma“, rozumějme, jakási samostatná producetko-produkční společnost, která v tom socialistickém realismu víceméně žila vlastním životem privilegovaných. V optice Václava Junka pak byla léta 1977 – 1980 zlatými časy na Roháčově cestě ke slávě a všeobecnému uznání, lemované velkolepými estrádami pro televizní obrazovky, k nimž večer co večer usedal pracující lid, aby se nadechl k dalšímu budování světlých zítřků.

Tedy, bohužel, Václav Junek, se znalostí prostředí, zákulisí a souvislostí, nenapsal kritickou biografii pozoruhodné osobnosti českého divadla a filmu. Nebyl by toho schopen, ani kdyby chtěl. Žil a pracoval v těsné symbióze se systémem, který dusil všechno, kromě bezduché, naleštěné, optimistické bídy, mrtvolně blikající v přítomnosti českých domácností z přístrojů zn. Tesla Color. A žel, excelentním režisérem té všelidové zábavy byl v posledním desetiletí svého života vysoce talentovaný umělec Ján Roháč.

-pro-

Pravděpodobně poslední fotografie Jana Wericha (z narozeninových oslav na "Andělce" v roce 1980) Zleva: Jiří Melíšek, Olga Melíšková, Jan Werich, Ján Roháč.

Postřehy laika – den druhý

Dnes nevděčný úkol pozorovatele a „kritika“ připadl na mě. Prosim tedy, neberte si ani mou kritiku příliš k srdci, nejsem nic víc než obyčejný divák.

LITERÁRNĚ-DRAMATICKÝ OBOR
ZUŠ UHERSKÝ BROD
TRAGÉDIE

Navzdory tomu, že představení trvalo něco málo přes dvacet minut, dokázalo plně využít svého potenciálu a Tragédie rozhodně „tragédií“ nebyla. Hra hýřila vtipnými momenty a z publika se téměř neustále ozýval hřmotný smích. Zejména herecký výkon divadlem ztrápeného švagra mne velmi zaujal.

DIVADLO VYSOKOZDVIŽNÉHO
SOUMARA
TRHY JSOU NEKLIDNÉ

Musím se přiznat, že z této hry jsem měla rozporuplné pocity, na jedné straně jsem se bavila dobrými hereckými výstupy, na druhé mne poněkud zklamal její myšlenkový obsah, který byl postaven pouze na kritice, jež mi ne vždy připadala adekvátní. Vystoupení ve mně zanechalo mnoho dojmů nejspíše proto, že jedním z mých studijních oborů je právě Evropská unie. Představení mělo být o TRHU, avšak spíše než na TRHU bylo, dle mého soudu, postaveno na ne pokaždé přiměřené kritice Evropské unie. Hra se vlastně točila okolo měnové krize, kterou ztotožňovala s celou Uníí (smrkání do vlajky EU či volba závěrečné hudby), a proto jsem měla dojem, že jsou zde spojovány pojmy, jako je EU a eurozóna, což není totéž. A v mnohém se Evropské unii, jako celku, křivdí, a to nejsem žádný eurooptimista.

Tom a Jeff

HG FEAT. UHŘÍK
POSTBLUESPUNK

Není divu, že Jan Géryk získal ocenění za nejlepšího herce. Během svého vystoupení, které skvěle odehrál sám, pocítil obecenstvo kupou originálního a přívětivého humoru, který mi trochu připomínal anekdoty Ivana Mládka. Text závěrečné písně „...nepřidáváme, nepřidáváme, nepřidáváme...“ ve mně navodil nostalgické vzpomínky.

TOM A JEFF
KABARETOVÁ ROMANCE

První polovina představení mi přišla vtipná, nápaditá a svižná, hodně jsem se

nasmála. Asi po třiceti minutách mě ale neustále se opakující oplzlé vtípky začaly nudit a hra mi přišla příliš zdlouhavá. Smysl závěrečné prezentace o „Ass booku“ mi nejspíše unikl.

LÁHOR/SOUNDSYSTEM
JAK TO PROBOHA BUDETE DĚLAT?

Skvělá zápletka, kolem níž se celý příběh točil. Přirozené herecké výkony a milý situační humor. Jen škoda, že hercům, kteří si místy skákali do řeči, občas nebylo rozumět.

Tereza Volfová

LÁHOR/Soundsystem

Dovolte, mladé dámy a mladí pánové, abychom vás informovali o termínech konání přehlídek, na něž divadelní soubory z Valmezu mohou postoupit, nebo kam je může doporučit lektorský sbor.

Ve dnech 30. května – 1. června 2014, se uskuteční

53. CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDKA EXPERIMENTUJÍCÍHO DIVADLA ŠRÁMKŮV PÍSEK

(<http://www.nipos-mk.cz/?p=21725>).

Na 25. – 29. června 2014 je připravena v Ústí nad Orlicí

12. CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDKA STUDENTSKÝCH DIVADELNÍCH SOUBORŮ MLADÁ SCÉNA

(<http://www.nipos-mk.cz/?p=21731>).

A zveřejníme také k sousedům na letošní KOPŘIVU:

KOPŘIVA 2014

28. ročník přehlídky netradičních divadel

Pořádá
Katolická beseda
v Kopřivnici
ve spolupráci s
táři té katěj MANDALÁ
www.koprivafest.cz
fb: KOPŘIVA - přehlídka netradičních divadel

Pátek 25. dubna 2014

14:30 Kulturní dům Štramberk 30,- Kč
Divadlo PIKI, Pezinok, SK „PES (PR)TULÁK“

16:30 Katolický dům Kopřivnice 80,- Kč
Divadlo KONTRA, Spišská Nová Ves, SK
„ŽENA V ČIERNOM“

18:30 Katolický dům Kopřivnice, malý sál
Galla's brothers a hosté (přestávkový koncert)

19:50 Katolický dům Kopřivnice 80,- Kč
Bábkové divadlo Žilina, SK „KATA DCÉRA KATA“

21:40 Katolický dům Kopřivnice 80,- Kč
Divadlo Plyšového Medvidka, Prostějov
„HUGO HAAS SE VRACÍ“

22:30 Katolický dům Kopřivnice 50,-
Koncert skupiny POSLEDNÍ VÝSTŘEL

Sobota 26. dubna 2014

14:30 Kulturní dům Štramberk 80,- Kč
Divadlo Já to jsem, Hosín
„MALÝ PRINC“ (Vítá Marčík Junior)

16:20 Katolický dům Kopřivnice 50,- Kč
Divadlo Mandragora, Zlín
„KYTICE“

18:00 Kulturní dům Kopřivnice 100,- Kč
Divadlo Petra Bezruče, Ostrava
„STRÝČEK VÁŇA“

21:15 Katolický dům Kopřivnice 100,- Kč
Tulavé divadlo, Banská Bystrica, SK
„CAFE DOSTOJEVSKI“

23:00 Katolický dům Kopřivnice
Koncert skupiny VRKOČ (folk ze Vsetína)

Monika Midriaková (Monikino kino)

Jakub Slach (Caveman)

Jedna písmenková...

Kdo je to?

Renesanční italský básník a prozaik se narodil roku 1313 v nejspíše Paříži, avšak některé zdroje uvádějí Toskánsko. Byl nemanželským synem zástupce florentského obchodního domu Bardii. Protože jeho matka zemřela záhy po porodu, vychoval jej otec, který mu zároveň poskytl výborné vzdělání. Vystudoval práva v Neapoli, kde měl také díky svému uměleckému nadání a otcovým kontaktům přístup ke dvoru neapolského krále, jež byl v té době centrem humanismu a renesance. Na královském dvoře potkal svou múzu, komtesu Marii Aquinskou, s níž navázal bouřlivý milostný vztah, a která v literatuře tohoto renesančního umělce sehrála podobnou úlohu, jako Beatrice v Danteho dílech. Jeho schopnost vyprávět veselé historicky mu zaručila úspěch ve společnosti tehdejších vlivných myslitelů, v níž se neustále pohyboval. Tento autor psal italsky i latinsky, mezi jeho díla patří například Fiesolské nymfy či Milostná vidina. Bývá považován za zakladatele italské umělecké prózy a dodnes je zdrojem inspirace pro mnohé současné spisovatele.

Návod: Ke každému citátu, verši nebo větě doplňte autora. CH se počítá jako dvě písmena, pomlčky mezi jménem se nepočítají jako písmeno.

1.

Celou dobu ta čajina, ta jeho milující a věrná manželka, tam jen stála jakoby přikovaná u krbu, a pak začala ze sebe dostávat drobný bitkový skrímý, jakoby do taktu k muzice starýho dobrýho Tupouna, kterou předváděl svýma pěstma. Pak přišli z kuchyně Jiřík s Pitrsem (...). Když zlukovali starýho dobrýho Tupouna, jak tančije po místnosti a dodělává pěstma toho spisovatelskýho hhumanika, až ten pěkně vípuje, začali se oba řehtat ha ha ha, a ten hhumaník furt, že jeho celoživotní dílo je zničený, a pořád dál búúúú búú hú s pěkně naběhlejma zkrvavenejma lipsama, ale ti dva jedlíci ho s plnou hubou napodobovali a znělo to jako ha ha ha, a mohli ste vidět kousky toho, co jedli.

2.

Desátého dne na ostrově mi napadlo, že brzy ztratím jakoukoli představu času. Neměl jsem knihy, ani pero, ani inkoust, neboť na tyto věci jsem při vyklízení vraku zapomněl. Člověk v přírodě nepozná neděli od pátku anebo od jiného všedního dne. Musil jsem si tedy pořádit jakýsi kalendář. Do vysokého sloupu jsem vy-

řezal nožem: „30. září 1659 jsem vstoupil na břeh tohoto ostrova.“ Potom jsem přibíbil příčné břevno a tento velký kříž jsem postavil na místě, kde mne vlny vyvrhly po prvé na souši. Do hran kůlu jsem vyřezával denně vroubek, a dny, které mely znamenat neděle, tedy každý sedmý den, jsem označil zářezem dvakrát tak dlouhým jako všední dny. Prvního dne každého měsíce jsem vyřízl ještě delší vrub. Tento kalendář jsem udržoval v pořádku po mnoho týdnů, měsíců i let, až do dne, kdy jsem odešel s ostrova.

3.

Má sangvinická letora mě činila velmi přístupným všem lákadlům smyslných požitků. Holdování rozkoši bylo vždycky mou hlavní starostí a nejdůležitějším zaměstnáním. Cítil jsem se prostě být stvořen pro uctívání opačného pohlaví. Proto jsem je vždy miloval a dával se jim milovat, jak to jen šlo. Vůně ženy se mi zdála přesladká. Řekne-li někdo, že je zvrhlé přiznávat se k tomu jen tak beze studu, musím se smát. Nejde pouze o to, že jsem díky svým zálibám byl asi šťastnější než mnozí jiní.

Ale jsem přesvědčen, že mě tyto záliby činily otevřenějším, vnímavějším, přístupnějším i jiným vjemům. Ten, kdo si dovede opatřit rozkoš, aniž by tím škodil druhým, musí považovat za pošetilé ty, kteří se domnívají, že nejvyšším cílem je obětovat se bolesti, utrpení a odříkání.

4.

Mohl jsem si teď už jen přát hustý dav diváků, který mi přijde na popravu a uvítá mě pokřikem plným nenávisí.

5.

... před ním se prostírá měsíční stezka a on by se rád po ní vypravil a diskutoval s vězněm Ha-Nocrim. Je totiž přesvědčen, že kdysi, přesně čtrnáctého dne jarního měsíce nísánu, si cosi nedopověděli. Ale běda, nikdy se mu to nepodaří a nikdo k němu nepřijde. Nezbyvá mu, než aby mluvil sám se sebou. Ostatně, pro změnu občas dodává, že nejvíc ze všeho na světě nenávidí svoji nesmrtelnost a slávu. Tvrdí, že by si s chutí vyměnil svůj osud s otrhancem a tulákem Matoušem.“

6.

Est ubi gloria nunc Babilonia? (Kde je nyní sláva Babylónu?) Kde jsou loňské sněhy? Svět tančí tanec smrti a chvílemi se mi zdá, že po Dunaji lodě plné šílenců odplouvají do míst plných temnoty.

Nezbyvá mi než mlčet...

Ve skriptoriu je zima, otláčený palec mě bolí. To

co jsem psal, zanechávám nevím komu, nevím čemu: Stat rosa prostona nomine, nomina nuda tenemus (Někdejší růže je tu už jen co jméno, jen pouhá jména držíme ve své moci)

7.

„Kdo jste?“ řekla Housenka.

Takovéhle oslovení k hovoru zrovna nepovzbuzovalo. Alenka odpověděla poněkud zaraženě: „Já - já - ani sama v tomto okamžiku neví.m - totiž vím, kdo jsem byla, když jsem dnes ráno vstávala, ale od té doby jsem se, myslím, několikrát musila proměnit.“

„Co tím chcete říci?“ řekla Housenka přísně. „Vysvětlete to svými slovy!“

„Ale když to svými slovy nemohu, paní Housenko,“ řekla Alenka, „protože já nejsem já, rozumíte?“

„Nerozumím,“ řekla Housenka. „Obávám se, že to jasněji povědět nedovedu,“ odvětila Alenka velmi zdvořile, „neboť tomu za prvé sama nerozumím; a tak hle projít v jednom dni tolika různými velikostmi, to člověka strašně zmát.“

8.

„Nenajali jste si mě, abych zabíjel draky, to je práce pro válečníky, ale abych uloupil poklad. A já s tím začal co nejlíp, jak to šlo. Čekali jste snad, že přiklušu s celým Throrovým pokladem na zádech? Jestli už jde o výčitky, měl bych k tomu taky co poznamenat. Měli jste si přivést pět set lupičů, a ne jednoho. Vašemu dědovi to slouží jistě ke cti, ale vy nemůžete tvrdit, že jste mi někdy objasnili obrovský rozsah jeho bohatství. Potřeboval bych celá staletí, abych to všechno vynosil nahoru, i kdybych byl padesátkrát větší a kdyby byl Šmak krotký jako králík.“

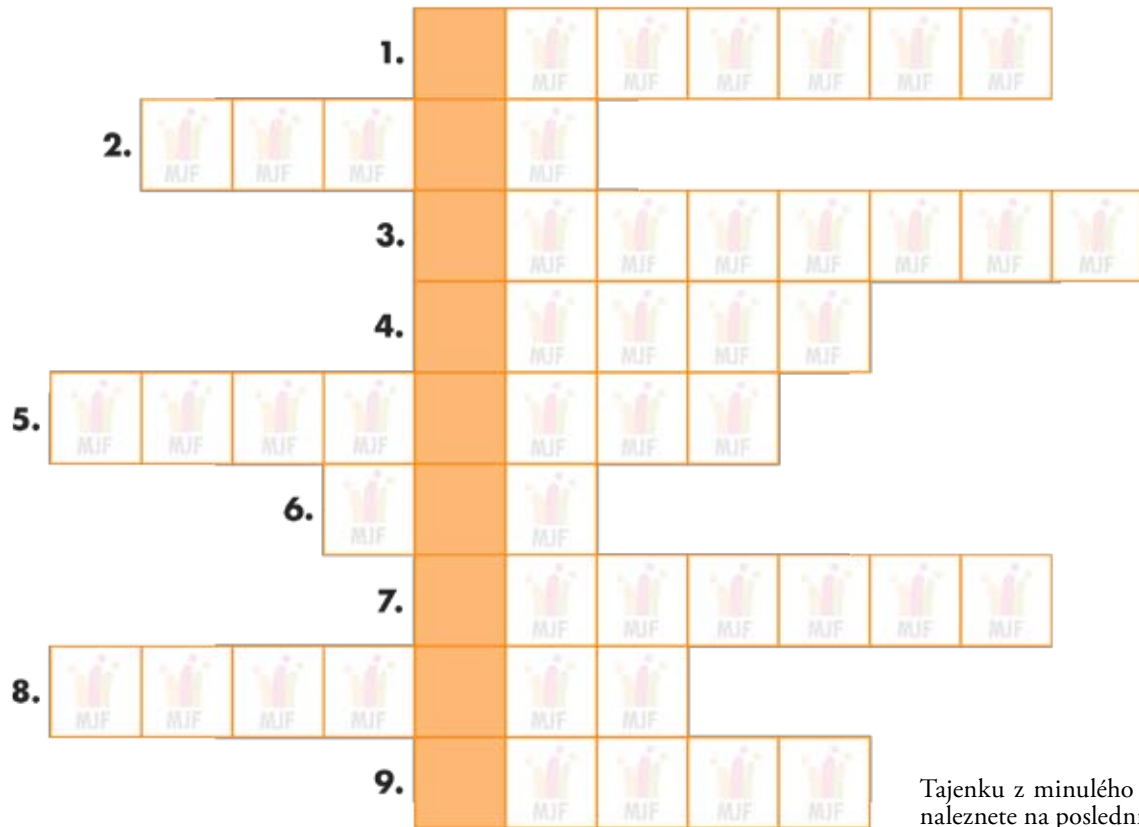
9.

Je válka, bratříčku, a prší na mne rány, dláždění krvácí z mých oslapaných pat a dveře hostinců jsou právě zavírány večerem z nejhořčích, které má listopad.

Byl jsem dnes daleko, mlhou jsem tiše chodil, nikdo mne neviděl, nikdo mne nepotkal, přítel, jež hledal jsem, se ještě nenarodil, je dosud před sebou a mnohem dál než dál.

A teď jsem zase tu, píšu ti tato slova, z pera je setřesu a potom půjdu spat, oči mi uzavře samota ocelová večerem z nejhořčích, které má listopad.

Nika Reiler a Tereza Volfová

Tajenku z minulého a tohoto čísla naleznete na poslední straně.

Příští rok nashledanou!

SETKÁNÍ DIVADEL
MALÉ JEVIŠTNÍ FORMY 2015
 20 - 21 | 03 | 2015
 Kulturní zařízení města Valašského Meziříčí

Z představení Kabareťová romance souboru Tom a Jeff.

Řešňtí tajenky z druhého čísla:

MILAN KUNDERA

1. Charles BUKOWSKI
2. František HRUBÍN
3. Walt WHITMAN
4. Publius OVIDIUS Naso
5. George ORWELL
6. Erich Maria REMARQUE
7. Émile ZOLA

Řešňtí tajenky z třetího čísla:

GIOVANNI BOCCACCIO

1. Anthony BURGESS
2. Daniel DEFOE
3. Giacomo CASANOVA
4. Albert CAMUS
5. Michail BULGAKOV
6. Umberto ECO
7. Lewis CARROLL
8. John Ronald Reuel TOLKIEN
9. Jiří ORTEN

FOTOGRAFIE, ZPRAVODAJE A AKTUÁLNÍ INFORMACE NALEZNETE NA:

mjf.kzvalmez.cz

Zpravodaj festivalu Setkání divadel – Malé jevištní formy vydává Kulturní zařízení města Valašského Meziříčí.

Redakce: Karel Prokeš – šéfredaktor, Ondřej Smolka, Pavel Stojar, Nika Reiler, Aleš Linduška, Tereza Volfová, Jakub Feranec, Jiří Jurečka.

Partneři:

